

ται τα παιδιά τους κι' ανάδοχοι που τα βάζουν έξω από τον πόλεμο. Όχι προ πάντων οι ανάδοχοι! Αλλά οι δραγουμάνοι των μικροξενοδοχείων που σε βλέπουν με στο βαπόρι ξένο, καινούργιο, νέον... σε τριγυρίζουν με της καρτέλες των καταγωγών των. προθυμεί να σκύβουν στα μεγαλύτερα εξευτελισμό... κι' όλα: όσο να σ' αναλάβουν...

Κι' όμως αν σκοτώσει ένα από αυτά τα όντα, τα χρήσιμα για τη διακονία της άτιμίας και του θανάτου—να σε κόψουν ή θα σφύρουν να βέβης στη φυλακή. Κι' έτσι χάνεται... χάνεται πίσω απόνα μαράζι... κι' ο δραγουμάνος του καταγωγίου επάνω στο πτώμα σου έγγραφει συνδρομητές, μαζεύει πελάτες χωρίς να τοῦς κυνηγάει παιδί.

Γιομίζει το καταγωγίο από παλαιοί κι' από γερω-ήλικόλογους και γερω-ήλιθους.

Κι' άπάνω άπλω άπτά τα φρικώδη—άπάνω από το θανάτο σου όργιάζει ή δικαιοσύνη και ή όδξα των συνδρομητών.

Μα έγω δεν είμαι από τις πατέρες που θαφτίζουν τα παιδιά τους.—Έγω δε ζητάω άνάδοχο... δε θέλω δραγουμάνο.—Σεμπαρακαίνομαι μονάχος, φορτώνομαι τα πράγματά μου μονάχος και πάω άντρωμένος πιά ν' άνταρρώσω το φίλο μου και πιά ν' αγκαλιάσω και να ένωθώ με την άγαπητική μου την Ίδα... την πολυμητή Ίδα του:

Προσάξοντας ένώ ξεψυχοῦσε κι' επρόσταζε να καταστραφούν...

Δεν είμ' άπ' τους πατέρες που κλαίνε και που έκμταλλίζονται το αίστημα, για το ήρεμάνω, το τραγικό στρίψιμο του μουστακιού.

Έγώ βρίσκω την άγαπητική μου, που δεν άρνιέται τον θάτο της—κι' ό έαυτός της είμ' έγω. Κι' ό φίλος μου με νοιώθει χωρίς να με θαυμάζει, χωρίς να β' άγαπάρ... γιατί θαυμάζει το έγω του κι' αγαπάει το έγω του.

Δε σέβονται, ό παιδιά μου, καμμι δικαιοσύνη και καμμι ήθελόγια από γεννήθη άπ' την άνάκη του μπακάλη και του δραγουμάνου.

Κι' άπλωμένος με τα πόδια μου γρονιά, άγκαλιάζω σφιγγω τον έαυτό μου, πέτα στη θάλασσα και πλέχοντας ήτάνω κι' άνεβαίνω στο βαπόρι και ταξιδεύω.

Και στο ταξίδι μου—όι στο ταξίδι μου μπήκε στην πλώρη όλομόναχος κουβεντιάω με τη θάλασσα—ποιός βλέπει τη θάλασσα την άγριεμένη;—και χαρετάω τον ήλιο στην άνατολή του και στο βασίλειμά του.

Άφήστε με στο ταξίδι μου.
Άφού δε με νοιώθετε κι' άφού ός φαίνομαι παράδοξος και γελοῖος... αφήστε με.

Έγώ σκίζω με το γέλωτο βαπόρι την όρνια—την πλατειά θάλασσα.

Όχι να με ή έχετε βαρκάρηδες στο λιμάνι που δεν το πνύνουν ή φουρτούνες.

Έμένα ποτε δε θά με ξεπαρακάρετε.
Έμένα τον άσεβη ταξιδιώτη.

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίσκια των πλατειών Συντάγματος, Όμονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρείων), Σταθμού Υπουργείου σιδηροδρόμου (Όμονοία).

Ο ΝΟΥΜΑΣ δέχεται από τις επαρχίες και τριμήνους συνδρομητές, με δυό δραχμές προπληρωτές την τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

έθιμήσαν που τις έβρισε ό κ. Πρωθυπουργός την νύχτα της έκλογής και τις έστειλε στών σκουπιδιών το κάρρο. Κ' είχαν δικιο να θυμώσουν. Ένας πρωθυπουργός πρέπει να κρατάει την γλώσσιν του και να βάζη γκέμι στα νεύρα του, κι' όταν άκούη τον πνίγη ό θυμός κι' όταν άκούη έχει όλα τα δίκια του κόσμου με το μέρος του.

Μά ό κ. Ράλλης, λένε, είχε ειλικρινής άνθρωπος κι' έννοει να τα λέει όλα τα πράγματα με τήνομί τους καθαρά και ξάστερα. Καλό προσόν κι' ή ειλικρίνεια, πολύ καλό, και προ πάντων στις σημερινές περιστάσεις. Νά είχε κανένας πρωθυπουργός και να είχε ειλικρινής, και μάλιστα άπέναντι του τύπου, που όλοι τον προσκυνοῦν και τον λιθανίζουν σημαίνει κάτι τι. Και το κάτι τι αυτό, το σπανιότατο και το πολυτιμώτατο, ό κ. Ράλλης τώχει. Μπούδοτου!

Γι' σταθίτε όμως! Το πράγμα αρχίζει να πελαγώνη. Άπ' τη μιά μεριά έχουν δικιο οι δημοσιογράφοι να θυμώσουνε, από την

άλλη μπράβο στών κ. Ράλλη. Τι σημαίνουν αυτά τάνάποδα κι' άταίριαστα πράγματα;

Σημαίνουν απλούστατα πως ό κ. Ράλλης είχε κάθε δικαίωμα να τα βάλη με τους Άθηναίους δημοσιογράφους και να τοῦς μιλήσει άγρια και λίγο βάνουσα άκόμα,—έδω ταιριάζει το μπράβο στών κ. Ράλλη!—μ' από την άλλη μεριά τα ίδια τα πράγματα φωνάζουν και διαμαρτύρονται πως ό κ. Ράλλης έπρεπε να βρῇ καμμι άλλη άφορη κι' οι άφορες δά δεν λείπουν, κάθε στιγμή παρουσιάζονται! για να στείλη στών σκουπιδιών νά κάρρο τοῦς μισούς ή τὰ τρία τέταρτα των δημοσιογράφων—γιατί ήπύρχουν άνήμερα σ' αυτούς και καλοί—κι' όχι την Δημοτική έκλογή, που άπόδειξε μ' αὐτ' ότι έθύμωσε γιατί δεν επέτυχε του σεβαστού αρχηγού του ό ύποψήφιος.

Βλέπετε είναι και περιστάσεις που πρέπει ή ειλικρίνεια να ύποχωρή στην διπλωματία κι' ή έλευθεροστομία να παραδίνη στην βουδαμύρα τῶν σκλήπτρῶ της.

Καλότυχοι όσοι μπορούν να φυλάγονται από κάθε τέτοια κρίσιμη περίσταση και να βγαίνουν κερδισμένοι πάντοτε.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΑ

φύλλα τους μάς ένθουσίχταν «ΤΑ ΝΕΑ». Σεμνά και καλοτυπωμένα και ιδιόρρυθμα, μάς ήλθαν όχι για να ξήσουν τον άριθμό που ύπάρχει, άλλα να προσθέσουν πραγματικώς μια καινούργια εφημερίδα, κάτι νέο που από τον Άθηναϊκό τόπο έλειπε.

Έτσι τα κρίναμε από τα πρώτα φύλλα. Τα κατόπιν θά είχε και καλλίτερα. Αὐτῶς είχε ή πεποίθησί μας. Πεποίθησι που έρρίχωσε μέσα μας όχι μόνον από την ικανότητα και τὰ ήθικα κεφάλαια δύο δημοσιογράφων της πρώτης γραμμῆς, του κ. Βουτσινά και του κ. Πάκου, που τὰ διευθύνουν, αλλά κι' από το έκπρακτικότατο σύμβολο, πῶχουν πλάι στών τίτλων τους: «Περισσότερα πράγματα εις όλιγοτέρας λέξεις».

Αὐτό το δρόμο θάκολουθήσουν και μακάρι ως στο τέλος να μην απομακρυνθούν ούτε βήμα άπ' αὐτόν. Έχουμε τότες εφημερίδες που λένε λίγα πράγματα σε πολλά λόγια και σε περισσότερες ψευτιές, ώστε έπρεπε να βγῇ και μιὰ που θά λέη πολλά πράγματα σε λίγα λόγια. Κι' όταν κανένας

ραν της άθανασίας. Ήσθάνετο να έκχειλίξη ή ψυχή του από μίανδικαίαν ύπερφάνειαν διά τὸ πλάσμα του, άνάμικτον με κάποιο μυστηριώδες γόητρον. Θέλει να κάθεται εκεί ώρες έλόκληρες έκστατικός και άφωνος, βυθισμένος σ' ένα είδος νάρκης γλυκυτάτης, να τὸ περιβάλλη με βλέμμα άχόρταχον θαρρείς πως κάποιο χέρι άόρατο τὸν κρατεῖ εκεί κερπωμένον, μαγευμένον από την ποίησιν και τὸ άπνύγασμα της καλλονῆς, που έπλημμύριζε τριγύρω.

Μέσα εις τὸ φωτοπερίγραμμα που έσκόρπα ή πορφύρα της δύσεως μ' ένα γαρνίρισμα μενεξεδένιων χρωμάτων, κι' άγκάλιαζεν έλόθεσμα τις άπύληπτες ζωγραφιές, που έσερνε άνάλαφρα τὸ δημιουργὸ χέρι τοῦ καλλιτέχνου, ή «Σίβυλλα» του έξεχώριζεν από όλα τ' άλλα έργα του. Εφάνετο ως μιὰ Παντοδύναμος έμπνευσις, μεγαλοπρεπής, κυρίαρχος, βασίλισσα τρανή μέσα στῆς τέχνης τὸν ναό. Εξέφραζε κάτι τι τὸ φανταστικὸν ή θεά της, τὸ αἰθεροποίητον, λές και ήταν έτοιμη πρὸς πέταγμα άπάνω ψηλά εκεί εις τὴν χώραν των άθανάτων! Έμαρτύρει όλον τὸν άγώνα τὸν εἰλικρινῆ τὸν μέγαν, άγώνα ενός έργατου της τέχνης της άληθινῆς.

Επάνω εις τὴν μεγάλην θόνην παρίστανε τὴν άρχαίαν Ρωμαίαν προφήτιδα, έξαπλωμένην άν-

παυτικά επί μαρμαρίνου θόκου—στολισμένου από χιλιάδων λεπτοκεντήματα, βυθισμένην τις οἶδε εις ποῖον χαριτωμένον όνειρον, και κλίνουσιν με χάριν παρθένας τ' άγγελόμορφον κεφάλι της επάνω στο λευκὸ της χέρι άκουμβούτε σε κάποιο κερυθένιο τραπεζάκι, ένῳ τὰ κροινάχτυλά της έπαιζαν άρηρημένα με τις άφροδαντέλλες της γάλας που άπλώνετο σάν πέπλο νυκτικὸ στὴ μεταξένια κόμη της, κι' έφιλοῦσε δειλά τὰ μεγάλα θεϊκά της μάτια, που σε προσέβλεπαν χαϊδευτικά με μίαν ιδιαιτέραν μελαγχολικὴν ήδυπάθειαν, μαζὺ μ' ένα άπαλό γλυκύτατο φῶς, όταν τὸ λυκόφως των ώραιων δειλινῶν... Αφινεν ή Παῦλος τὸ βλέμμα τοῦ να πλανῆται έκθαμβὸν εις τὸ μαγικὸν λαμπύρισμα των χρωμάτων, τὰ όποια έξωντάνευαν ένα τέτοιον φωτεινὸν ένδαλμα μπροστά του, γεμάτον από μίαν ποιητικὴν θερμην, που έφάνταζε τόσον καιρόν εις τὸν νοῖν του.

Και όμως μέσα σε αἰώνη τὴν πλήμυνε της άρμονίας, γύρω στὴν ύπεροχο ώραιότητα, που έβασίλευε σ' όλο τὸ κομψόν του δωμάτιον, εἴν έπρόσχε κανείς θά παρετήρει έξαφνα κάποια βαθεῖα κατῆφεια, μίαν έκπρασιν άνίας χυμένην γύρω στο πρόσωπόν του, θά διέβλεπε καθαρά μέσα στο περίλυπο βλέμμα του ένα όκεανὸν άπέραντον σκέψεων, που

«ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ»

ΣΙΒΥΛΛΑ

Με σταυρώνει τα χέρια ή Παῦλος, έκαμάρωνε, με μίαν προσήλωσιν γεμάτην θυμασμόν, τὸ πρῶτόν του έργον, που είχε φιλοτεχνήσει έλλοτε στα νεανικά του χρόνια, και τὸ όποῖον έμελλε τὴν έπομένην να άποστείλῃ εις τὸν διαγωνισμόν κάποιας καλλιτεχνικῆς έκθέσεως.

Πόσην φιλαυτίαν έδωλεπες να λάμπη στο πρόσωπόν του, άντικρίζοντας τὸ άριστοῦργημά του, που θά τοῦ ξάνοιγε ένα κόσμον θριάμβων αύριον, ένα δρόμον άγνωστον έως τώρα, πανένδοξον, σπαρμένον από δαφνόφυλλα που θά τὸν έρρακινεν όλος ή καλλιτεχνικός κόσμος των Άθηνων! Ήσθάνετο ζωηρότατα έντός του όλην τὴν δύναμιν τοῦ πόνου, που τὸν ένέπνευσε και τὸν παρέστρεν εις τὴν σφαί-

λέει λίγα λόγια, λέει πάντοτε και τα λιγότερα ψέματα.

ΕΠΕΣΕ

λοιπόν παρ'αυτὸν και παρ'αυτὴν Δημοτική ἐ.λογή τοῦ Παιριῶν! Τ.ομερὸν! Πιὰ φαντασθῆτε! Νὰ βρίσκονται ἄνθρωποι ποὺ νὰ πληρώνονται γιὰ νὰ ψηφίσουν τὸν ἑνα ἢ τὸν ἄλλον ὑποψήφιον! Εἶναι νὰ τοῦ φύγῃ κανενοῦ τὸ μυαλό του! Κ' ἔχουν δικιο οἱ φίλοι τοῦ κ. Δαμαλά νὰ χαλοῦνε τὸ κόσμο και νὰ ἄρχουνται ἀποστολισμὸς στὴν Ἀθήνα και νὰ παίρνουν τῶν ὁλα τὰ ὕπουργεια και νὰ δαδίζουσιν ὁλα τὰ νεροβάρηλα τοῦ Ἀσπιδος, και νὰ γυρίζουν τζάμπα στὴν πόλι τους και νὰ πέφτουν νὰ κοιμούνται νανορίζομενοι ἀπὸ τὰ γλυκὰ ὄνειρα τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς! Εἶναι φοβερόν, ἀλήθεια! Καὶ πρώτῃ φορά συμβαίνει στὴ χώρα μας, στὴν μακαριωτάτῃ χώρα μας, ὅπου οἱ ἐκλογές γίνονται με ὅλη τὴν εὐσυνειδησία και με ὅλη τὴν ἀξιοπρέπει, δίχως νὰ πέφτῃ παρ'αυτὸν και δίχως ἡ συναλλαχτὴ νὰ δουλεύῃ και δίχως νὰ ἐπηρεάζονται και δίχως νὰ ἐξουδετερόνεται ἡ τιμὴ ψήφου τῶν καλῶν πολιτῶν ἀπὸ τὴ ψήφου ἑκατὸ ἡ χιλίων μεθυσιμένων και πωλημένων ἀνδραπόδων!

Μὰς κάνουν ἐντύπως τὰ πράγματα' αὐτά, ποὺ γίνονται ἀπὸ καταβολῆς Ἑλλ. Παισιλείου και θὰ γίνονται μεχρι συντελείας αὐτοῦ! Κ' ἐν τούτοις δὲν ἐσκεφθήκαμ' ἀκόμα νὰ περιορίσουμε λίγο τὴν ἐλευθερία τῆς ψήφου και νὰ τὴν ἀρπάξουμε ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὴν πωλᾶνε γιὰ ἑνα τῶν ἄλλων ἢ γιὰ ἑνα ποτ'ἑρι κρᾶσι.

ΜΑΣ ΗΛΘΕ

πάλι ὁ συμπαθὴς βαθύφωνος κ. Νικολάου. Δὲν ἡξεύρουμε, ἂν μὰς ἔλθῃ με μουστάκι ἢ με ψηλὸ καπέλλο αὐτὴν τὴ φορά, γιὰ τὸ κ. Νικολάου ἀπὸ καλλιτεχνικὴ ἰδιοτροπία βέβαια, συνειθίζει νὰ ἔρχεται ἐδῶ ἢ με μουστάκι και με ρεμπούπλικα, ἢ ξουρισμένους και με ψηλὸ καπέλλο.

Τὴν προτελευταία φορά μὰς ἔφερε τὸ ψηλὸ καπέλλο του. Τὴν τελευταία τὸ μουστάκι του, και φέτος δὲν τὸν εἶδαμε γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σὰς ποῦμε ποιά ἀπὸ τίς δυὸ ἀποσκευές του ἐπῆρε μαζί του.

Ἢ τὸ μουστάκι του ὅμως, ἢ τὸ ψηλὸ καπέλλο του και ἂν φέρῃ, πάντοτε μὰς φέρνει και τὴ γλυκειὰ και συμπαθητικὴ φωνή του, γιὰ χάρι δὲ αὐτῆς τοῦ συχωροῦμε τίς ἄλλες, καλλιτεχνικὲς πάντοτε. ἰδιοτροπίες του.

ἔχανετο πρὸ πολλοῦ ὁ λογισμὸς του! Ἀνησυχούμενος ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν μοναξιά του ξαναγύριζε σιγὰ σιγὰ πάλιν τὸν νοῦ του στὰ μακρινὰ του χρόνια, προσπαθοῦσε ν' ἀνερευνῇ ἐπίμονα ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος, ἱστορίαν ὀνειρῶδη, γεμάτην πάθος—τὸ ὅποιον δὲν ἐμετριάσθη καθόλου, ἀπὸ τότε, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐμεγάλυνε και τὸν πλημμυροῦσεν ἀπὸ ἔρωτα πάντα.

Διὰ μιᾶς ἐπέραςεν ἐμπρὸς του ὁλάκερη ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἀσύγκριτη, ὅλες οἱ ἀλυσμένητες ἡμέρες τῆς ζωῆς του—ὅταν γεμμένη ἡ Αἶνα σ' ἑνα διδανάκι τοῦ μικροῦ σκλονιοῦ τῆς, τοῦ ὠρρίζετο με δάκρυα τίστιν και λατρεῖαν μέχρι θανάτου! Πόσον ζωντανὰ εἰμίανε ὁλα αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν του. Ποτὲ δὲν θὰ τὰ λησμονῇ. Ἐκεῖνος δίπλα τῆς λιποθυμῆτος ἀπὸ τὴν γοητεία τῶν ματιῶν τῆς «εἰς τὰ ὅποια πόσαι ψυχὰι νὰ ἐπνίγησαν, νομίζουσαι ὅτι εἰπιπτον εἰς τὸν οὐρανόν», τὴν ἔκουε με ἀνείχτο τὸ στόμα φορτώνοντας τὴν καρδιά του με λόγια κενὰ, ἀστόχαστα, λόγια γεμάτα γυναικεῖα ὑποκρισία. Κι' ἑνα δειλὸ φθινοπωρινό, ἀνάμεσα στὸ μοσχολύβημα τῶν γιαντεμιῶν και εἰς λαντάνες ποὺ ἐστόλιζαν με πράσινες γυρλάντες τὸ καλαμένιο κιόσκι, ἀντίκρουσε ὁ Παῦλος, με τὸν χροστῆρα στὸ χέρι και κυτᾶζοντας τὴν, ἐτράβαγε ἑξαλλοῦ ἀπὸ συγκίνησιν

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΜΑΣ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΔΗΜΟΤΑΙ

Με πλειοψηφίαν χιλιάδων ὁλων ψήφων με περιεβάλετε και πάλιν διὰ τῆς ὑψίστης ἀληθείας τιμῆς νὰ με ἀναδείξητε πανηγυρικῶς Δῆμαρχόν σας. Ἐκ βάθους καρδίας σπεύδω νὰ σὰς εὐχαριστήσω, συγχρόνως δὲ νὰ σὰς συγχαρῶ διὰ τὴν θριαμβευτικὴν νίκην, τὴν ὁποίαν κατηγάγετε. Ἢ νίκη αὕτη ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν εὐγενῆ τῶν Ἀθηνῶν λαόν, ὅστις κρίνων ἐλευθέρως και ἀνεπηρεάστως γνωρίζει νὰ κάμνῃ χρῆσιν τῆς ψήφου του, εἰς τὴν πρόοδον μόνον και τὴν προαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσος ἀποδίδων.

Ὅτε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν με ἐξελέξατε διὰ πρώτῃν φοράν Δῆμαρχόν σας, ἐσπευσά τὴν αὐτὴν τῆς ἐκλογῆς ἐσπέραν νὰ διακηρύξω πρὸς ὑμᾶς, ὅτι οὐδεμίαν μεταξὺ φίλων και μὴ θὰ ἔκαμνον διακρίσιν. Τὴν δὴλωσιν ταύτην ἐπαναλαμβάνων και σήμερον ὑπόσχομαι ἐπισήμως, ὅτι πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ πολῖται, και οἱ τιμῆσαντές με διὰ τῆς ψήφου των και οἱ μὴ ἐξέωσαντές με τῆς τιμῆς ταύτης, προτερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖς τῆς Δημαρχίας, δι' ἰδίας ὑποθέσεις, θὰ με εὐρωσι πάντοτε πρόθυμον εἰς τὰς νομίμους και δικαίας αἰτήσεις των.

Ἀναγνωρίζω ὅτι βαρυτάτας ἀνταλμαδάνω εὐθύνας και ὅτι μέγιστα και ζωτικώτατα διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ζητήματα δέον νὰ ἐπιλυθῶσι κατὰ τὴν ἀρχομένην νέαν δημοτικὴν περίοδον. Εὐτυχῶς τῶν ζητημάτων τούτων ἡ λύσις καθίσταται ἤδη σχετικῶς εὐκολωτέρα, διότι διεχαρήχθη κατὰ τὴν παρελθούσαν τετραετίαν ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐδός. Οὐδὴλως ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ αὐτὴ εὐγενὴς προσπάθεια και ὁ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς πόλεως ζήλος θέλει καταβληθῇ και ἐκ μέρους τῶν ἀξιοτίμων δημοτικῶν συμβούλων, οἵτινες ἐτιμήθησαν διὰ τῆς ψήφου σας. Εἶμαι δ' ἐπίσης πεπεισμένος, ὅτι δὲν θέλω στερηθῇ και τῆς ἀρωγῆς τῆς Κυβερνήσεως, και ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων συνεδριάσεων τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς θὰ ληφθῶσι τὰ ἀνγκαλιούντα νομοθετικὰ μέτρα, διὰ τῶν ὁποίων τὰ μέγιστα θὰ διευκολυνθῇ ἡ πλήρης εὐδωσις τῶν δημοτικῶν πραγμάτων.

Τὴν πεποίθησίν μου ταύτην στηρίζω ἐπὶ τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων πολιτευομένων, καθόσον δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῆς πρωτεύουσος τοῦ

και ἀγάπην τίς ἀπαράμιλλες, τίς ὁλοζώντανες γραμμές τῆς «Σιδύλλας», τὴν ὁποίαν με πόσῃ χαρὰν εἶδεν ὕστερ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπαράλαχτην μ' ἐκείνιν.

• •

Μέσα εἰς τὸ βασιλεῖμα τῆς ἡμέρας και στ' ἀπελπιστικὸ κρότημα ποὺ ἄρχιζαν ἐξω τὰ νυχτοπούλια γύρω στοὺς φράκτες τῶν κηπαρίστων, ποὺ περιστοίχιζαν τὸν ἀντικρινὸν πύργον, ἡ «Σιδύλλα» εἶχε προσλάβει τώρα μίαν ὄψιν ἀλλοιωτικὴν, τραυματικὴν, γεμάτην φρίκην! Ἢ ἀνάμνησις τοῦ δειλινοῦ ἐκεῖνου ἀνορθώθη τώρα ὡς ἀπείσιον φάσμα ἐνώπιόν του, κι' ὅλα τριγύρω του εἶχαν θέαν πένθιμον, σιωπηλὴν θέαν θανάτου! Κάποια ξαφνικὴ ἐνθύμησις ἐπέραςεν ἀπὸ τὴν φαντασίαν του κι' ἐξάναψεν ὅλην τὴν ἀποστροφὴν και τὴν ἀνέκφραστον ἀηδίαν τῆς ψυχῆς του, ποὺ τοῦ ἐνέπνευεν ἡ εἰκὼν ἐκείνη. Πόσον εὐρέθη ἡπατημένος τώρα, πόσον ἄλλαξαν τὰ πράγματα ἀπὸ τότε! Τί ἀταίριαστον ποὺ ἐβλεπε τὸ χιμαιρικὸν παρελθὸν πρὸς τὴν πραγματικὴν ζωὴν τοῦ παρόντος. Ποιὸς θὰ ἐπίστευε ποτὲ πῶς οἱ ὅροι ἐκεῖνοι και τὰ δάκρυα θὰ ἔσαν τόσον δόλια, ἑνα στ' ἄλλο θινὸ αἰσθημά του! Στρέφει και παρκατρεῖ τὸ ἔργον του με μᾶτια ἀφηρημένα κάπως, σὰν βλακωμένα και τοῦ φαίνεται ψυχρὸ, ἀγνώριστο.

Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς πόλεως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τὸ ἐνδοξὸν παρελθὸν κατέστησεν εὐκλεῆς προσκύνημα σύμπαντος τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Οἱ πανταγόθεν τῆς ὑψηλῆς ἐπισκεπτόμενοι τὴν τόσον ὑπὸ τῆς φύσεως εὐνοηθεῖσαν πόλιν μας πρέπει, ἀπερχόμενοι, πλὴν τῶν ἱερῶν ἀναμνήσεων τῆς ἀρχαιότητος, νὰ συναπακομιζώσι και συμπαθεῖς ἐντυπώσεις ἐκ τῶν συγχρόνων Ἀθηνῶν και συνεπῶς ὑπὲρ ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1903.

Μετ' ἀπειρῶν ἀγάπης και ἐνθέρμων εὐχαριστιῶν.

Ὁ πάντοτε ἀφοσιωμένος εἰς ὑμᾶς

Σπ. Γ. Μερκούρης

ΦΤΗΝΕΙΑ-ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ-ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΜΑΡΙΑΣ ΚΥΠΡΙΑΔΟΥ

5 ΑΡ. 0402 ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡ. 5

Ὅλ' οἱ Ἀθηναῖοι εἰς αὐτὸ θὰ ῥάπτουν τὰ ὑποκάμισά τους και ὅλ' αἱ Ἀθηναῖες εἰς αὐτὸ θὰ παρραγγέλλουν τὴν προῖκά τους.

Ἐπισκεφθῆτε το και θὰ πεισθῆτε. Ὅχι λόγια ἀλλὰ πράγματα. Τὸ σύμβολον τοῦ νέου ἐργοστασίου εἶνε:

ΦΤΗΝΕΙΑ—ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ—ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΕΡΔΟΣ 312. 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312, 140 δραχμὲς ἔδωκε μέγιστο τοῦδε τοῦ γαυροῦ τοῦ τραπεζομεσίτου κ. ΙΩ. ΦΩΤΙΟΥ εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 312,140 δραχ.

Ὁ κ. Ιω. Φωτίου θέλει ν' ἀναδιδῇ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 100,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετίσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, ὁ πο δ ἰ β ἄ ζ εἰ τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκίστην λαχειοφόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 και θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσι εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς δημολογίαις και τί χαρὰ νὰ εἶνε ἡ πρώτη, με τὰς 70,000 χρυσῆς δραχ. τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἐ. ε. ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὅλη ἡ προτέρα ἀφθαστη και τελειωτικὴ ἀρμονία τῶν γραμμῶν και τῶν χρωμάτων, τοῦ ἐφαίνετο ἤδη ἀκανονιστῇ, ἄχαρ! Νομίζει ὅτι τὰ μάτια ἐκείνα τὰ πλανητικὰ ἄλλοτε, τὰ ὀνειρεμένα του μάτια, τὸν προσέβλεπαν τώρα μ' ἑνα ὕψος προσποιημένον, περιγελαστικόν. Μία λύπη ἀπλετη γερμίζει πέρα ὡς πέρα τὰ στήθη του, και νοιώθει σὰν κάποια μυστικὴ εἰρωνεία νὰ σγίξῃ τὰ σπλάχνα του.

Ὡ! πῶς θὰ ἤθελε νὰ ἐχάανετο ἡ ἀπατηλὴ ἐκείνη εἰκόνα ἀπὸ τὰ μάτια του, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ἐθυσίασεν ὅλο τὸ σφραγισμένον κι' ὅλη τὴ λαχτάρα τῆς καρδιᾶς του...

• •

Κι' ὅταν τὴν ἐπομένην μέρα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν τῆς ἐκθέσεως, τὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος και τῆς τέχνης, ἡ ἐπιτροπὴ κατενοουσιασμένη ἀπὸ τὴν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Σιδύλλας» ἀνεκέρητε νικητὴν τὸν ζωγράφον τῆς, και ὁ κόσμος ὅλος ἐσείετο ἀπὸ ἀτέλειωτα χειροκροτήματα και ἐπευφημίας, ὁ Παῦλος προσπαθοῦσε ἐπίμονα ν' ἀποφύγῃ ὁλων τὰ βλέμματα, συμμαζωμένους σὲ κάποιαν ἄκρην.

Μυχία συγκίνησις ἐτάραξε τὴν ψυχὴν τοῦ ἄμα ἄκουσε νὰ καλοῦν τὸ ὄνομά του και ἄρχισε νὰ